

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. v právní věci žalobce **UNIMEX – INVEST s.r.o.**, se sídlem v Ostravě – Porubě, Svojsíkova 2/1596, zastoupeného JUDr. Jaromírem Hanušem, advokátem se sídlem v Ostravě, Kosmova 20, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem v Brně, Masarykova 31, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2015 č.j. 14202/15/5100-41455-703064, ve věci povolení obnovy řízení,

takto:

I. Žaloba se **z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 11.5.2015 č.j. 14202/15/5100-41455-703064, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj ze dne 6.10.2014 č.j. 2751893/14/3203-24801-809559, jímž bylo zastaveno řízení o návrhu na obnovu řízení podle ust. § 106 odst. 1 písm. e) a ust. § 118 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, v platném znění (dále jen daňový řád).

V podané žalobě žalobce uvedl tuto žalobní argumentaci:

V žádosti o povolení obnovy řízení podané žalobcem dne 30.5.2013 byly uvedeny důvody žádosti i vymezení časové osy, v níž byla vedena daňová řízení, jejichž obnovy se žalobce domáhal. Podle žalobce žádost splňovala podmínky stanovené § 70 odst. 3 daňového řádu. Správci daně bylo známo, která řízení vedl s daňovým subjektem a která jsou ukončena pomocnými rozhodnutími. Výzva správce daně vůči žalobci, kterou učinil podle ust. § 74 daňového řádu, byla proto nezákonná. Žalovaný nesprávně tvrdí, že nevěděl, u kterých řízení, vedených s žalobcem, je obnova řízení požadována, protože žalobce se jednoznačně ve své žádosti o povolení obnovy řízení vyjádřil, že se jedná o řízení skončená pravomocným rozhodnutím správce daně. Žádost žalobce o obnovu řízení tedy mohla být projednána a správce daně o ní měl rozhodnout. Správce daně zcela jistě disponuje úředními osobami, které jsou schopny nahlédnout do spisu a zjistit, která řízení v daném časovém období jsou s konkrétním daňovým subjektem pravomocně skončena. V opačném případě lze označit postup správce daně v rozporu s ust. §§ 5-9 daňového řádu upravujícími základní zásady správy daní. Žalobce označil za nesprávné tvrzení žalovaného, že správci daně bylo známo, která řízení s žalobcem vedl, ale neměl jak zjistit, u kterých z nich je obnova řízení požadována. Žalobce zdůrazňuje, že ve své žádosti ze dne 30.5.2013 odkázal na ust. § 117 daňového řádu, tedy na řízení skončená pravomocným rozhodnutím správce daně. Žalobce také v tomto svém podání uvedl data, z nichž plyne dodržení lhůty podle ust. § 118 odst. 2 daňového řádu. Nesprávnou je také argumentace žalovaného, že ze všech řízení, která skončila pravomocně rozhodnutími vydanými správcem daně, si žalobce vybral na základě seznamu následně zasláného správcem daně jen některá. Žalobce upřesňuje, že si vybral pouze ta rozhodnutí, kterými se ukončuje řízení, nikoliv rozhodnutí procesní povahy.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na argumentaci uvedenou v odůvodnění napadeného rozhodnutí a setrval na svém závěru, že původní návrh na obnovu řízení ze dne 30.5.2013 obsahoval vady, pro které nebyl způsobilý projednání. Správce daně postupoval v souladu se zákonem, když vydal výzvu k odstranění vad. Protože žalobce vady včas neodstranil, původní návrh se stal uplynutím lhůty stanovené ve výzvě k odstranění vad neúčinným. Neúčinné podání, tedy podání, které nemá při správě daně žádné účinky, nelze ani doplňovat. Přestože byl nový návrh žalobce ze dne 26.2.2014 označen za „doplnění původního návrhu“, takovéto doplnění s časovou prodlevou několika měsíců zjevně nebylo přípustné a správce daně neměl jinou možnost, než toto podání posoudit jako nový návrh na povolení obnovy řízení. Nový návrh však byl nepřipustný pro nesplnění procesních podmínek, když byl podán po uplynutí subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 118 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný dodal, že v napadeném rozhodnutí také objasnil, že kromě nalézacích řízení vedl např. i řízení o ustanovení zástupce žalobce. Nebylo proto zřejmé, zda žalobce v podání ze dne 30.5.2013 žádá i obnovu těchto řízení, neboť svůj návrh na obnovu řízení formuloval tak, že vady všech řízení „mají svůj původ v nezákonném výmazu jednatele z obchodního rejstříku“. Žalobce měl možnost ve lhůtě pro podání návrhu využít nahlédnutí do spisu u správce daně, což neučinil, nepodal ani žádost o navrácení lhůty v původní stav. Ani po doručení vyrozumění o neúčinnosti podání nebyl podán návrh nový, ale po 9 měsících bylo podáno podání označené „doplnění návrhu“. Žalobce využil pouze institutu stížnosti, který však nemá odkladný účinek. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Žalobce v doplnění žaloby doručeném krajskému soudu dne 9.9.2015 předně odkázal na soudní spor vedený u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 22 Af 105/2012 a uvedl, že správce daně od roku 2008 nepostupoval vůči žalobci zcela standardně, což dokumentuje spisový materiál ke kontrolám daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2004-2006, kdy správce daně pod různými záminkami odmítal převzít účetní doklady ke kontrole s odkazem, že bude využívat pomůcek, odmítal komunikovat s jednatelem i s osobami, které se prokázaly plnou mocí. Tento přístup pracovníků správce daně lze označit jako podjatost a mohou jej dosvědčit svědci Ing. I. V. a J. Ž., jejichž výslech žalobce navrhl. Dále žalobce uvedl, že setrvává na stížnostních bodech uvedených v podané žalobě s tím, že podání z 30.5.2013 bylo projednání schopné. Správní orgány jsou povinny při svém rozhodnutí ctít nejen principy formální zákonnosti, ale respektovat také obecné ústavní principy jako je proporcionalita a předvídatelnost (legitimní očekávání). V konkrétním případě je nutno poměřovat důsledky každého rozhodnutí i z hlediska závažnosti případného porušení práva účastníky řízení a s přihlédnutím k vlastní dosavadní rozhodovací činnosti. Postup správce daně i žalovaného se žalobci jeví jako přepjatý formalismus.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 30.5.2013 byl správci daně doručen podnět žalobce k zahájení obnovy řízení, v němž žalobce uvedl, že od května roku 2010 dosud s ním je vedena řada daňových řízení, která měla svůj původ ve vymazání jednatele žalobce P. N. z obchodního rejstříku. Na základě usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 8.11.2012 sp. zn. C 23764-RD24/KSOS byl P. N. zapsán jako jednatel žalobce s tím, že den vzniku funkce je 8.1.2001. Ze zápisu provedeného dne 3.5.2013 plyne, že jmenovaný byl statutárním zástupcem žalobce nepřerušeně od jeho vzniku. S ohledem na tuto skutečnost navrhl žalobce s odkazem na ust. § 117 daňového řádu, aby správce daně obnovil veškerá daňová řízení. Výzvou ze dne 12.6.2013 byl žalobce vyzván k odstranění vad podání, neboť není zřejmé, která daňová řízení podle ust. § 134 daňového řádu žalobce navrhuje obnovit. Současně byla žalobci stanovena lhůta 15 dnů k odstranění vad podání. Výzva učiněná podle ust. § 74 daňového řádu obsahuje také poučení, že nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným ve smyslu ust. § 74 odst. 3 daňového řádu. Vyrozuměním ze dne 1.7.2013 č.j. 2032671/13/3203-05400-803417 byl žalobce vyrozuměn o neúčinnosti podání, které učinil dne 29.5.2013, když lhůta k odstranění vad podání určená výzvou ze dne 12.6.2013, která byla žalobci doručena prostřednictvím datové schránky dne 13.6.2013, uplynula marně dne 28.6.2013, aniž by žalobce svůj návrh doplnil. Dne 26.2.2014 bylo správci daně doručeno podání žalobce označené „doplnění podnětu k zahájení obnovy řízení“, v jehož textu žalobce uvedl, že navazuje na podání z 29.5.2013. Dále žalobce uvedl, že na základě podané stížnosti a následného přípisu žalovaného, který stížnost uznal jako částečně důvodnou, zaslal správce daně žalobci sdělení ze dne 11.2.2014 č.j. 526251/14/3203-20300-806170, v němž uvedl, že stížnost je nedůvodná, ale současně zaslal výčet pravomocných rozhodnutí, která byla vedena s žalobcem jako daňovým subjektem v době od 28.5.2010 do 3.5.2013, tj. v době, kdy jednatel nebyl zapsán v obchodním rejstříku. Z uvedeného žalobce

dovodil, že všechna daňová řízení, která jsou uvedena ve sdělení správce daně, jsou zatížena vadou neplatného doručení, když daňový subjekt neměl jednatele, jemuž by bylo řádně doručeno. Proto žalobce upřesnil, že požaduje obnovení řízení ve věcech doměření daní z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2005 a 2006 včetně daňového penále, řízení o uložení pokuty za opožděné tvrzení daně za rok 2010 a za rok 2011 a případných souvisejících řízení o úroku z prodlení. Správce daně I. stupně rozhodnutím ze dne 6.10.2014 č.j. 2751893/14/3203-24801-809559 rozhodl o zastavení řízení ve věci návrhu na obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního úřadu Ostrava III, a to č.j. 239662/11/390911806486 ze dne 29.11.2011, č.j. 209602/11/390911806486 ze dne 9.9.2011 a č.j. 152472/12/390911809450 ze dne 31.5.2012. Ve všech třech případech se jednalo o platební výměr na pokutu za opožděné tvrzení daně. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán I. stupně vyhodnotil návrh na povolení obnovy řízení podaný dne 26.2.2014 a dospěl k závěru, že návrh byl žalobcem podán po uplynutí subjektivní lhůty ve smyslu § 118 odst. 2 daňového řádu, což podstavuje absolutní překážku projednání návrhu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

Podle ust. § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Podle ust. § 118 odst. 1 až 3 daňového řádu návrh na povolení obnovy řízení se podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Návrh lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. V návrhu musí být uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.

Při posouzení věci krajský soud primárně vycházel z obsahu podání žalobce ze dne 29.5.2013 doručeného správci daně dne 30.5.2013 a označeného: „Podnět k zahájení obnovy řízení“. Krajský soud dospěl k závěru, že z obsahu tohoto podání jsou seznatelné důvody obnovy, a to v textu odstavce druhého, z něhož lze dovodit také běh subjektivní lhůty pro podání návrhu na obnovu řízení minimálně tak, že její počátek nastal v květnu 2013. Z podání je také nepochybně seznatelná časová osa, do níž spadají řízení, jejichž obnovy se žalobce domáhá, a to od května 2010 do 30.5.2013. Jiná je však situace, pokud jde o vymezení konkrétních daňových řízení, jichž se takto učiněný návrh žalobce týká. K uvedenému obsahuje text podání žalobce dvě tvrzení, která jsou však vzájemně rozporná. Jednak je to tvrzení uvedené v prvním odstavci odkazující na řadu daňových řízení vedených od května 2010 do doby podání podnětu, která měla svůj původ ve vymazání jednatele žalobce z obchodního rejstříku. Druhé tvrzení je pak obsaženo v posledním odstavci podnětu, kde žalobce navrhuje, aby správce daně obnovil veškerá daňová řízení, a to podle ust. § 117 daňového řádu. První z označených tvrzení odkazuje na blíže nekonkretizovaná daňová řízení mající původ ve vymazání jednatele žalobce z obchodního rejstříku a bez bližšího upřesnění nelze mít za jednoznačné, která řízení má žalobce tímto vymezením na mysli. Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na tuto část podnětu tím, že by se mohlo jednat o dvě řízení, která měla původ ve vymazání jednatele z obchodního rejstříku, a to řízení o ustanovení

zástupce ve smyslu § 26 daňového řádu. Tato řízení však nejsou daňovými řízeními ve smyslu § 134 daňového řádu, proto bez bližšího upřesnění nebylo možné usoudit, obnovení, kterých daňových řízení se žalobce tímto tvrzením domáhá. Pokud jde o druhé tvrzení (poslední odstavec podnětu), žalobce jeho dostatečnou konkretizaci spatřuje v použití odkazu na ust. § 117 daňového řádu, který stanoví, že řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí nebo z moci úřední, nastanou-li skutečnosti vymezené v písmenech a) až d) tohoto ustanovení. Krajský soud tento názor žalobce nesdílí, neboť citované zákonné ustanovení uvádí možnost obnovy řízení v případě *řízení ukončených pravomocným rozhodnutím*. Otázkou však je, zda může být předmětem obnovy jakékoliv rozhodnutí, anebo pouze rozhodnutí, které se vztahuje k věci samé, tj. meritorní rozhodnutí. Typy řízení, která správce daně v rámci správy daní vede a typy rozhodnutí, jimiž je takové řízení ukončeno, upravuje ust. § 134 daňového řádu, podle kterého se daňové řízení podle okolností skládá z řízení dílčích, v nichž jsou vydávána jednotlivá rozhodnutí (§ 134 odst. 3 daňového řádu). Komentář k daňovému řádu (Daňový řád. Komentář, Josef Baxa a spol., Wolters Kluwers, Praha 2011) poukazuje v této souvislosti také na řízení uvedená v části IV. daňového řádu a dále na řízení, která probíhají v rámci správy daně nikoliv však v rámci daňového řízení (např. řízení dle § 125 a násl., § 132, § 77, § 78, § 80) a uzavírá, že všechny tyto typy řízení a z nich vzešlá rozhodnutí lze podrobit obnově řízení. Na základě uvedeného lze dovodit, že předmětem obnovy řízení mohlo být nejen rozhodnutí meritorní, ale také rozhodnutí dílčí, příp. procesní rozhodnutí. Identifikačním kritériem proto nemůže být prostý odkaz na ust. § 117 daňového řádu, jak učinil žalobce, neboť formulace *řízení ukončená pravomocným rozhodnutím* (§ 117 odst. 1 daňového řádu) určuje pouze procesní podmínku učiněného návrhu, tj. že se musí vztahovat k řízení, které je pravomocně ukončeno. S ohledem na shora uvedené však nelze takový odkaz považovat za dostatečnou identifikaci daňových řízení, jichž se návrh na obnovu týká, a to ani při současném označení časového úseku, v nichž měla být rozhodnutí vydána. Bez bližší identifikace příslušných řízení ze strany žalobce byl proto podnět žalobce učiněný vůči správci daně dne 30.5.2013 neurčitý, a proto neprojednatelný. Na základě uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že postup žalovaného spočívající ve vydání výzvy ze dne 12.6.2013 byl zcela v souladu se zákonem. Učiněná výzva je zákonná, srozumitelná, obsahuje přiměřenou lhůtu k odstranění nedostatků, jakož i poučení o právních následcích nevyhovění výzvě ze strany žalobce. Jelikož žalobce přes jednoznačný obsah výzvy zůstal nečinný, byl vyrozuměn správce daně ze dne 1.7.2013 vyrozuměn o neúčinnosti podání, které učinil dne 30.5.2013. Vadné podání s marným uplynutím lhůty stanovené ve výzvě se stává neúčinným ex tunc, což znamená, že se na něj hledí, jakoby nikdy nebylo učiněno a nemůže vyvolávat žádné právní důsledky.

Pro úplnost krajský soud dodává, že z ust. § 117 daňového řádu je zřejmé, že obnova řízení může být nařízena jak z moci úřední, tak na základě návrhu daňového subjektu. V posuzované věci se prokazatelně jednalo o druhou možnost, kdy žalobce svým podáním měl v úmyslu vyvolat obnovu řízení na základě svého návrhu. Pokud by obnova probíhala, jednalo by se tedy o řízení návrhové. V takovém případě je obsah učiněného návrhu plně v dispozici daňového subjektu, který tento návrh činí. Správce daně není oprávněn projev vůle daňového subjektu nahrazovat či doplňovat, neboť by to bylo v rozporu s dispoziční zásadou, kterou je návrhové řízení ovládáno. Požadavek žalobce, aby správce daně sám vyhledal pravomocná rozhodnutí, spadající do žalobcem vymezeného časového období, je v rozporu s tímto základním

principem. Žalobci nic nebránilo v nahlédnutí do jeho daňového spisu (§ 66 a násl. daňového řádu) za účelem konkretizace daňových řízení, jichž se měl návrh na obnovu řízení týkat. Postavení jednatele žalobce bylo v té době zcela legitimní, a proto žalobce nemohl důvodně předpokládat, že by takovým postupem narazil na nějaké procesní překážky. V souvislosti s posouzením původního podnětu žalobce, jakož i vydáním výzvy k odstranění vad podání neshledal soud ani porušení základních zásad daňového řízení, které žalobce v žalobě zmiňuje. Nutno podotknout, že tato žalobcová námitka zůstává toliko v rovině obecné formulace, když je pouze zmiňován rozpor s ust. §§ 5 až 9 daňového řádu, aniž by bylo konkrétněji uvedeno, kterou ze zásad v těchto zákonných ustanoveních upravených má žalobce na mysli a jakým konkrétním způsobem byla porušena. Krajský soud proto argumentuje rovněž toliko obecně, když má za to, že správce daně postupoval v souladu se zásadou zákonnosti, a to jak při posouzení obsahu podání ze dne 30.5.2013 tak při následném vydání výzvy k odstranění vad tohoto podání, ale také v souladu se zásadou součinnosti, neboť byl svým postupem žalobci nápomocen výzvou, v jakém směru má být podání doplněno, aby se stalo bezvadným a projednatelným včetně poučení o možných následcích nevyhovění výzvě. Proto byl také následný postup správce daně, tj. sdělení o neúčinnosti podání žalobce nejen zákonný, ale také předvídatelný. Ani žalobní námitku uvedenou v doplnění žaloby namítající nepředvídatelnost postupu správce daně proto neshledal krajský soud důvodnou, stejně jako námitku nadměrného formalismu, neboť žalovaný postupoval v intencích zákonné právní úpravy a svůj postup, jakož i případné následky žalobci vyčerpávajícím způsobem zdůvodnil.

Na základě shora uvedeného procesního postupu, jehož legitimitu považuje krajský soud za nespornou, nemohl správce daně podání žalobce učiněné dne 26.2.2014 a obsahující konkretizaci daňových řízení, jichž se má návrh na obnovu řízení týkat, považovat za doplnění původního návrhu, byť byl žalobcem takto označen. Původní návrh doručený dne 30.5.2013 byl shledán neúčinným, a proto, jak již bylo shora uvedeno, z logiky věci nemohl vyvolat žádné právní účinky a je nutno na něj pohlížet, jakoby nikdy nebyl učiněn. Správce daně postupoval za daných okolností v souladu se zákonem, když podání žalobce ze dne 26.2.2014 posoudil jako nový návrh na povolení obnovy řízení a dále zkoumal splnění procesních podmínek k jeho podání. Závěr žalovaného, že nový návrh je nepřípustný pro nesplnění podmínky subjektivní lhůty ve smyslu ust. § 118 odst. 2 daňového řádu, považuje krajský soud za správný a plně jej aprobuje, když, jak již bylo shora uvedeno, počátek běhu subjektivní lhůty je nutno počítat od měsíce května 2013, kdy došlo k obnovení zápisu jednatele žalobce v obchodním rejstříku a také k podání návrhu na obnovu řízení s datem podání 30.5.2013. Ust. § 118 odst. 2 daňového řádu určuje subjektivní lhůtu pro podání návrhu na povolení obnovy řízení v délce 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. Ačkoliv v posuzované věci absentuje přesné označení dne, kdy se žalobce o důvodech obnovy řízení dozvěděl, je zcela nepochybné, že při počítání lhůty v řádu měsíců se tak nemohlo stát jindy, než v měsíci květnu 2013. Lhůta tedy marně uplynula v listopadu 2013. Jakýkoliv později podaný návrh na obnovu řízení je nutno označit za opožděný ve smyslu ust. § 118 odst. 2 daňového řádu. Správce daně proto postupoval procesně správně, když řízení o návrhu na obnovu řízení ze dne 26.2.2014 zastavil.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že požadavek žalobce uvedený v doplnění žaloby, aby bylo přihlédnuto k „historii“ vztahů žalobce a správce daně s ohledem na dřívější věc vedenou u zdejšího soudu (sp. zn. 22Af 105/2012), považuje za zcela nepřípadný. Správní soudnictví je prostřednictvím s.ř.s. v případě žalob směřujících proti rozhodnutím správních orgánů koncipováno tak, že soud je oprávněn na základě podané žaloby přezkoumat zákonnost konkrétního napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 75 s.ř.s.). Právní úprava nedává soudu činnému ve správním soudnictví pravomoc posuzovat přístup správce daně vůči konkrétnímu daňovému subjektu v komplexním pohledu přesahujícím rámec konkrétního správního řízení. Proto také krajský soud nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce na výslech dvou svědků (navrženi v doplnění žaloby doručené krajskému soudu dne 9.9.2015), jejichž navrhovaným výsledkem žalobce sledoval ozřejmění podjatého přístupu správce daně k žalobci jako daňovému subjektu.

Na základě shora uvedené právní argumentace krajský soud podanou žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalovaný se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 24. dubna 2017

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu